

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **ENERGETIKA TŘINEC, a. s.**, se sídlem Průmyslová 1024, Třinec - Staré Město, zastoupeného společností BDO Tax, s. r. o., daňovým poradcem se sídlem Muchova 240/6, Praha 6, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 8869/14/5000-14401-701836 ze dne 2. 4. 2014, ve věci přeplatku na dani darovací,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 12. 5. 2014 domáhá přezkoumání žalovaného č. j. 8869/14/5000-14401-701836 ze dne 2. 4. 2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, územního pracoviště v Třinci, č. j. 2780315/13/3218-24400-807510 ze dne 8. 11. 2013, kterým nebylo vyhověno žalobcově žádosti o vrácení přeplatku na dani

darovací ve výši 111 121 216 Kč, neboť v době podání žádosti neexistoval na dani darovací vratitelný přeplatek, nevznikl ani do 60 dnů ode dne podání žádosti.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně postupoval v doměřovacím řízení, zahájeném dne 30. 8. 2013 podáním dodatečných daňových přiznání k dani darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených žalobci za rok 2011 a 2012. Následně z tohoto důvodu nesprávně posoudil žádost o vrácení přeplatku na uvedené dani. Žalobce uvedl, že nezákonný postup správce daně způsobil, že na jeho osobním daňovém účtu nebyl evidován vratitelný přeplatek; pokud by správce daně postupoval zákonně, vyměřil by dodatečnými platebními výměry ze dne 27. 9. 2013 daňovou povinnost ve výši 0 Kč, nikoli v souhrnné výši 111 121 216 Kč. Správce daně však porušil čl. 10 směrnice 2003/87/ES ze dne 13. 10. 2013, podle nějž měly členské státy EU přidělit v pětiletém období počínajícím 1. 1. 2008 alespoň 90% povolenek zdarma. Podáním ze dne 25. 6. 2015 žalobce doplnil svá tvrzení ohledně tvrzené nesprávnosti vyměření daně darovací.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce nesměřuje své námitky proti samotnému institutu vrácení přeplatku nebo postupu správce daně při vrácení (respektive nevrácení) přeplatku, ale napadá postup správce daně a žalovaného při zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek daní darovací, tedy samotného daňového řízení, které předcházelo žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani darovací. Následně pojednal o procesu vrácení vratitelného přeplatku dle §§154-155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“). Žádosti o vrácení vratitelné přeplatku nelze vyhovět tehdy, jestliže vratitelný přeplatek neexistuje nebo není vratitelný, popř. jeho výše nedosáhne limitní částky 100 Kč. Při rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku se neřeší otázka zákonnosti vyměření daňové povinnosti, která je předmětem daňového řízení nalézacího, ale pouze existence vratitelného přeplatku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že platebním výměrem na daň darovací č. j. 111061/11/364960807510 ze dne 15. 6. 2011 byla žalobci vyměřena daň darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených za rok 2011 ve výši 70 472 320 Kč, a platebním výměrem č. j. 103738/12/364960807510 ze dne 14. 5. 2012 byla žalobci vyměřena daň darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených za rok 2012 ve výši 40 648 896 Kč. Žalobce podal dne 30. 8. 2013 dodatečná daňová přiznání, v nichž vyčíslil daňovou povinnost na dani darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených na rok 2011 a 2012 ve výši 0 Kč. Správce daně dodatečnými platebními výměry č. j. 2537015/13/3218-24400-807510 a č. j. 2537100/13/3218-24400-807510 ze dne 27. 9. 2013 doměřil daňovou povinnost, která se neodchyluje od poslední známé daně. Rozhodnutím správce daně č. j. 2780315/13/3218-24400-807510 ze dne 8. 11. 2013 nebylo vyhověno požadavku na vrácení přeplatku na dani ve výši 111 121 216 Kč s odůvodněním, že

daňová povinnost ve výši 0 Kč nebyla správcem daně akceptována, a proto žalobci nevznikl vratitelný přeplatek. proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 15. 11. 2013 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobce směřuje odvolací námitky vůči zdanění emisních povolenek, avšak nenamítá a neprokazuje skutečnost, že v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dosáhl vratitelný přeplatek nejméně 100 Kč nebo že vznikl do 60 dnů ode dne podání žádosti. Námitky směřující proti vyměření daně darovací nelze zohlednit při rozhodování o přeplatku.

Vzhledem k tomu, že žalobce nepolemizuje se závěry žalovaného o rozsahu skutečností, které správce daně zjišťuje v řízení o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku, ale toliko přenáší svou argumentaci z odvolacího řízení do řízení před soudem, soud předně uvádí, že se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, kterou přejímá a akceptuje, kdy tato argumentace plně odpovídá ustálené judikatuře správních soudů.

Přeplatkem je dle § 154 odst. 1 d. ř. je částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li týž daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu). Požádá-li daňový subjekt dle § 155 odst. 2 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, zkoumá správce daně nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zda-li jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádost o vrácení vratitelného přeplatku zamítne.

V řízení o žádosti o vrácení přeplatku a v následném soudním přezkumu se nelze problematikou vyměření daně zabývat z jiných hledisek, než je vykonatelnost jednotlivých rozhodnutí o stanovení daně a jejich transformace do jednotlivých předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu, event. nicotnost takových rozhodnutí. Žádost o vrácení vratitelného přeplatku se nemůže stát dalším opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „[p]ři přezkumu rozhodnutí správního orgánu o vrácení přeplatku na dani (...) není krajský soud oprávněn přezkoumávat zákonnost již pravomocného platebního výměru, na základě kterého měl tvrzený přeplatek na dani vzniknout“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 1 Afs 85/2012-54 ze dne 9. 1. 2013).

Za této situace ani žalovaný nepochybil, když v řízení o vrácení přeplatku neposuzoval správnost pravomocně vyměřené daně

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 2. června 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu